

М. Удод,
асpirант Академії Податкової Служби України,
м. Ірпінь

ОКРЕМІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ

Невід'ємною складовою інституту адміністративної відповідальності є адміністративні стягнення. Вони, згідно до принципів, закріплених у Загальній частині Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі КАП) застосовуються, до суб'єктів правопорушення. Суб'єктом адміністративного правопорушення згідно до норм Загальної частини КАП може бути лише фізична особа (громадянин, посадова особа), але аж ніяк не юридична. Однак сьогоднішньою правовою реалією є те, що принципи адміністративного права не завжди беруться до уваги при розробці нових правових актів, які також стають джерелами адміністративного права.

Одним з таких нормативних актів, що вступають у протиріччя з установленнями Загальної частини КАП є Закон України "Про пожежну безпеку" від 17 грудня 1993 р. №3745 (далі – Закон). Стаття 35 названого Закону встановлює адміністративну відповідальність як фізичних так і юридичних осіб "за порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки" і "невиконання приписів посадових осіб органів державного пожежного нагляду". Відповідальність фізичних осіб, що передбачена частиною першою цієї статті конкретизована у статтях №№120, 175, 188-8 КАП. Там же, у статті 223 законом чітко окреслені повноваження державних інспекторів з пожежного нагляду, вказані загальний і спеціальний суб'єкти правопорушення (фізичні особи які порушили вимоги пожежної безпеки), передбачені граничні розміри штрафів, що з них стягаються. Відповідальність юридичних осіб встановлена ч.2 ст.35 розглядуваного Закону Кодексом України про адміністративні правопорушення не передбачена, отже, не може бути застосована.

Треба сказати, що за роки перебудови було видано багато законодавчих актів які встановлюють адміністративну відповідальність юридичних осіб. Але ні один з них не був включений до Кодексу України про адміністративні правопорушення. Це сталося тому, що їх норми є чужорідними інститутові адміністративної відповідальності. До таких законів часто, на противагу КАП розроблялася своя процедура накладення передбачених ними стягнень. Причому процесуальні норми встановлювалися постановами КМУ, а не законами, як того вимагають п.п.12,14,15 і 22 ст.92 Конституції України. Так, наприклад на виконання ст.35 Закону України "Про пожежну безпеку" штрафи стягувалися згідно до окремого "Положення про порядок накладення штрафів на підприємства, установи і організації за порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки, невиконання розпоряджень (приписів) посадових осіб органів державного пожежного нагляду" затвердженого постановою КМУ від 14 грудня 1994 р. №840.

Пожежна статистика останніх років свідчить про те, що стягнення штрафів з юридичних осіб за порушення вимог пожежної безпеки не привело до покращання ситуації у цій сфері. Безумовно, що стан пожежної безпеки у нашій країні вимагає невідкладного застосування дієвих заходів щодо її поліпшення. Одним із таких заходів може бути посилення адміністративної відповідальності за порушення правил пожежної безпеки. Однак таке посилення повинно відбутися не за рахунок додаткового фінансового пресу на підприємства, а за рахунок суверого дотримання принципів особистої відповідальності, невідворотності і справедливості. На виконання вимог принципу рівності адміністративні стягнення повинні накладатися на всіх без винятку винних осіб незалежно від їх рангу і займаної посади.

Щодо адміністративної відповідальності юридичних осіб слід сказати наступне:

1. Дії юридичних осіб об'єктивно не можуть створити складу адміністративного правопорушення – єдиної підстави для притягнення до адміністративної відповідальності. Згідно до положень Загальної частини КАП суб'єктом правопорушення може бути тільки фізична особа. Основною ознакою суб'єктивності сторони правопорушення є вина – психічне відношення фізичної особи до сконеної діяння виражене у формі умислу або необережності. Діяльність юридичних осіб проявляється у діях фізичних осіб – працівників і посадових осіб підприємств, установ, організацій. Отже за дії юридичних осіб, що завдають шкоди суспільству (у т. ч. у сфері забезпечення пожежної безпеки) повинні відповідати конкретні фізичні особи які порушили встановлені законодавством вимоги.

2. Активна, але не досить впорядкована правотворча діяльність органів різного рівня і підпорядкування у сфері адміністративного права привела до появи великої кількості неузгоджених між собою нормативних актів. Звідси і випливає те, що юридичних осіб дедалі частіше ототожнюють з фізичними, а заходи адміністративного примусу з адміністративними стягненнями. На нашу думку було б доцільним прийняти Основи законодавства України про адміністративні правопорушення. Усі закони що визначають засади адміністративної відповідальності повинні видаватися у суверій відповідності до цих Основ. В Основах можна було б закріпити основні положення щодо: а) адміністративної відповідальності, б) порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення, в) порядку застосування заходів присічення правопорушень, що розпочалися. У преамбулі до Основ треба обов'язково вказати, що положення інституту відповідальності в адміністративному праві розповсюджують свою дію тільки на фізичних осіб.

3. В окремому розділі Основ треба розкрити поняття адміністративного примусу і провести чітке розмежування його видів. У цьому ж розділі треба помістити положення про можливість застосування до юридичних осіб окремих заходів адміністративного примусу таких як призупинення діяльності, закриття окремих виробництв, розпуск громадських організацій. Наявність такого розділу і встановлена законом обов'язковість врахування його положень усіма суб'єктами правотворчого процесу в подальшому надасть можливість уникати помилок і чітко розмежовувати адміністративно-попереджувальні заходи та заходи адміністративного присічення розпочатих правопорушень від заходів адміністративної відповідальності у вигляді адміністративних стягнень.

О. Шлапак,
студентка I курсу Правничого коледжу
Львівського національного університету
ім. Івана Франка

ДО ПИТАННЯ ПРО НЕЛЕГАЛЬНУ МІГРАЦІЮ В УКРАЇНІ

Донедавна Україна була у складі СРСР і саме тому не здійснювала самостійну міграційну політику. Після розпаду СРСР вона пережила принаймні три "міграційні" періоди (різні за характером і обсягом міграцій): імміграційний "бум" у 1991-1992 роках, міграційну невизначеність у 1993 році, еміграційні та імміграційні процеси, починаючи із 1994 року.